

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7914

гр. София, 21.10.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в закрито заседание на 21.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

като разгледа дело номер **1083** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/, вр. чл. 144 от АПК.

Образувано е по молба от Председателя на ДАБЧ от 21.05.2021 г., с която се иска изменение на постановеното по делото Решение № 2667/20.04.2021 г. в частта на присъдените в полза на жалбоподателя разноски.

По делото е постъпило становище по подадената молба от процесуалния представител на жалбоподателя, в което са изложени аргументи за неоснователност на направеното искане за изменение на постановеното решение в частта на присъдените в полза на жалбоподателя разноски.

Молбата е подадена срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК, а именно в 14-дневния срок за оспорване на постановеното решение, от ответника в производството, поради което е допустима.

Разгледана по същество молбата е неоснователна.

Съгласно чл. 78, ал. 5 от ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Тази норма предвижда възможност, но не и задължение за съда да присъди разноски в по-малък размер от претендирания.

Съгласно чл. 36 от Закона за адвокатурата, размерът на адвокатското възнаграждение трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид

работа. Цитираната разпоредба определя минимум на адвокатското възнаграждение, но не и негов максимум, като същото се определя въз основа на договор между адвоката и клиента.

В случая, по делото е представено договор за правна защита и съдействие, в който е уговорено, че доверителят заплаща при сключване на договора изцяло в брой сумата от 1 000 лв. адвокатско възнаграждение за една инстанция. Спазени са изискванията на чл. 36 от Закона за адвокатурата. Доказано е и заплащането на адвокатското възнаграждение, което е изрично посочено в сключения договор за правна защита и съдействие.

Възражението за прекомерност, направено от процесуалния представител на ответника, съдът намира за неоснователно. В Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е определен минимумът им, но не и техен максимум. Предвид договорния характер на отношенията между клиент и адвокат, определящ и финансовите такива, съдът счита, че не е налице несъответствие между размера на претендираното възнаграждение и осъщественото процесуално представителство. Видно от договора за правна защита и съдействие, договореното възнаграждение от 1000 лв. е платено в брой при сключването му, поради което следва да бъде присъдено в пълен размер.

С оглед изложеното, въпреки направените възражения за прекомерност от страна на ответника съдът счита, че не са налице основания да изменение на постановеното решение.

Воден от горното и на основание чл. 248, ал. 3 от ГПК, Административен съд София-град, III отделение, 60 състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ молбата на Председателя на ДАБЧ от 21.05.2021 г., с която се иска изменение на постановеното по делото Решение № 2667/20.04.2021 г. в частта на присъдените в полза на жалбоподателя разноски.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: